

HIJ (hoopt haar definitief te overtuigen)
Ik ben niet meer dan een zelfmoord.

(kleine stilte)

ZIJ
Het steeds vertrekken...
Het ogenblik bevend beleven...
De bleekheid van de ochtenden dat men ver-
trekt...
Het mysterie van elk vertrek...
de smartelijke onzekerheid en onbegrijpelijk-
heid voor dit onmogelijke
universum...
een vaag gevoelen vergelijkbaar met een
angst...
de mysterieuze, voorouderlijke vrees voor...
het onverklaarbaar verlangen...
de hunkering naar...
...
...
de verre stranden,
de nabije stranden.

HIJ
Vandaag bijna twee bladzijden gelezen
uit het boek van een mystiek dichter
en gelachen als wie veel gehuild heeft.
Mystieke dichters zijn zieke filosofen
en filosofen onwijze mensen.
wat mij betreft: Ik ben tevreden!
Loop naar de duivel zonder mij!
Waarom moeten we samen gaan?
...
Pak me niet bij mijn arm!
Ik hou er niet van bij de arm gepakt te wor-
den...
Ik hou er niet van!
...
Wat heb ik alle goden dan voor kwaad ge-
daan?

ZIJ (ander register)
Kom...
Kom vertroostende...

HIJ
Wat een ellende dat men wil dat je gezellig
bent!

'ZIJ' wacht op muziek.
Celliste begint te spelen.

ZIJ
Kom...
Kom en ruk mij uit de grond van angst en
nutteloosheid
waar ik gedij,
Pluk mij van mijn grond, vergeten madelief...
Lees blad voor blad in mij ik weet niet welke
lotsbestemming,
ontblader mij naar uw behagen.
Werp één blad van mij naar 't noorden,
Waar de steden liggen van Vandaag die ik zo-
zeer heb liefgehad;
Werp een ander blad van mij naar 't zuiden,
waar de zeeën liggen voor de Ontdekkings-
reizigers ontsloten;
Werp een ander blad van mij naar 't westen,

waar in purper laait al wat misschien de Toe-
komst is
die ik aanbid zonder te kennen...
En het andere, de andere, wat van mij rest,
werp dat naar 't oosten...
Het oosten...
Het oosten vanwaar alles komt, het daglicht
en 't geloof
Het oosten, praalziek, fanatiek en heet...

HIJ
Het mateloze oosten dat ik nooit zal zien!
Het oosten...
al wat wij niet hebben...
al wat wij niet zijn...

ZIJ
Het oosten waar - wie weet - Christus mis-
schien nog heden leeft.
Waar God misschien waarlijk bestaat en 't al
bestierend.

HIJ
Een God is niet meer dan een woord.
Zoek niet, noch geloof!

Muziek stopt.

ZIJ
Kom dan...
Kom over de zeeën, over de...

HIJ (onderbreekt haar)
Om Godswil!
...
Als ik iemand anders was, gaf ik u graag uw
zin!
...

'ZIJ' bekijkt hem, verwacht iets van hem.

HIJ
Lydia...
...
Wie ben ik het verplicht?

ZIJ
Ik wil niets!
Ik zei toch al dat ik niets wil!

HIJ
Je bent belangrijk voor jezelf, want jij bent
dat wat je je voelt.
Je bent alles voor jezelf, want voor jezelf ben
je het heelal...

ZIJ
Als ik zo ben...
zouden de anderen niet net zo zijn?

HIJ
O, arme ijdelheid van vlees en botten, mens
geheten...
...
Zie je dan niet dat je (wij) werkelijk volko-
men onbelangrijk bent (zijn)?

ZIJ
Wilde u mij getrouwd, nietszeggend, alle-
daags, belastingsplichtig?

Als ik iemand anders was, gaf ik u graag uw
zin.
Loop naar de duivel zonder mij.
Of laat mij in mijn eentje naar de duivel lo-
pen!
Ja...
Waarom moeten we samen gaan?
...
Pak me niet bij mijn arm.
('HIJ' pakt haar niet bij de arm)
Ik wil niets!
Ik zei toch al dat ik niets wil!
...
...
Ik zal niet talmen. Ik talm nooit!
En zolang de Afgrond en de Stilte talmen...
...
...
...
Soms...
...
Soms heb ik gelukkige gedachten...

Celliste begint te spelen.

ZIJ
Soms heb ik gelukkige gedachten, gedach-
ten...
plotseling gelukkig...in gedachten...
En in de woorden waar ze zich vanzelf in los-
maken...

'ZIJ' lijkt na te denken, neemt plotseling een
beslissing.
'ZIJ' verlaat de scène.
De celliste speelt onzeker verder, weet niet
goed wat doen, zoekt bij 'HIJ' om raad.
'HIJ' ziet haar niet eens staan.
De celliste stopt met spelen, neemt dan de
beslissing om te blijven.
Ze kijkt af en toe in coulissen om te zien of
'ZIJ' niet terugkeert.
Na een tijdje - gezien 'onvriendelijke' hou-
ding van 'HIJ' - beslist ze tenslotte om weg
te gaan.

Kleine stilte.

HIJ
Zij kwam, glimlachend, elegant,
de voetstap ongehaast en licht,
En hij, die voelt met zijn verstand,
maakte meteen het juiste gedicht.
Hij spreekt daarin niet over haar.
Noch over hoe zij, volwassen kind,
De hoek omsloeg van gindse straat,
Hoek waar de eeuwigheid begint.
In het gedicht spreekt hij van de zee,
beschrijft de golven en de pijn
...
Herlezend zie ik een van twee:
De hoek - ofwel de waterlijn.

'HIJ' gaat naar de bandopnemer, spoelt te-
rug.

HIJ
(met fierheid omwille van het rijm)